

Fødselsstiftelsen og det uægte barns navn.

Ved den forhandling, der på „Dansk kvindesamfunds“ møde den 15de december 1886 førtes om justitsministerens forslag til lov om underholdsbidrag til uægte børn, udtalte indlederen — byfoged Jürgensen fra Randers — og flere af talerne sig for at gå videre i forskellige retninger, end lovforslaget gör.

Der var særlig ét punkt, der gav anledning til livlig forhandling, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den bestemmelse skal opretholdes, som tillader kvinder, der betaler for sig, at føde hemmelig på fødselsstiftelsen.

Prof. Stadfeldt udtalte sig med megen medfølelse for disse ulykkelige kvinder, mens flertallet af de andre talere tog ordet for afskaffelsen af denne bestemmelse, idet de hævdede, at ethvert barn har *ret* til at have en moder, og at ingen moder under nogen som helst omstændigheder har lov til at skjule sig for sit barn.

Dette er så sandt og indlysende, at vistnok ingen rettænkende kvinde, — hvor dyb medfølelse hun end kunde nære med sine søstre — vilde undlade at slutte sig til ønsket om, at denne ret blev dem fratagen, *hvis* sagen ikke, ved nærmere eftertanke, måtte stille sig lidt anderledes for os.

Det princip, der gås ud fra, er dette, at *ethvert barn har ret til at have forældre*, og at man ikke for at fri forældrene fra den skam at vedkende sig et uægte barn, bør gøre barnet forældreløst, men derimod kræve af disse, at de tager følgen af det skridt, de har gjort ved at sætte barnet i verden.

Principet er aldeles rigtigt, men retfærdighed byder, at det lige så vel bringes til udførelse over for faderen som over for moderen.

Dette vilde ikke ske, hvis den ovenfor omtalte bestemmelse for fødselsstiftelsen hævedes, og der ikke *samtidig* påbødes, at det uægte barn skulde bære sin faders navn. At dette *burde* ske, hævdede også næsten alle de talere, der hin aften tog ordet, da det gennemgående var rettænkende mænd, der vilde yde kvinden retfærdighed. Men skönt de bestemt fastholdt *som princip*, at enhver fader skulde vedkende sig sit uægte barn og give det sit navn, opgav de tanken om *at få en sådan bestemmelse føjet til det foreliggende lovforslag*, da de vel vidste, at tingene aldrig vilde give sit samtykke dertil. De holdt derimod på, at man burde søge *under lovforslagets videre fremme* at få ophævet